

Летопис Православног богословског факултета

На Православни богословски факултет Универзитета у Београду академске 2006/07. године, ради потребе у настави примљени су: **мр Драган Каран** – асистент за Пастирско богословље са психологијом, као и **мр Драган Радих** – асистент за Свето писмо Новог завета.

У академској 2006/07. години, одржана су два пријемна испита и прву годину први пут уписало је 153 студента на буџету и 59 самофинансирајућих студената. 9,4% су особе женског пола. Иначе, укупно је на Православни богословски факултет уписано 1658 студената, од тога на буџету 1192 студента, а самофинансирајућих 466 студената. 17,9% су особе женског пола. 31 студент има статус мировања. Апсолвентски стаж уписало је 392 студента, а постапсолвентски стаж 195 студената. На последипломске студије уписано је 29 студената. Дипломирало је 88 студената. Свечана додела диплома била је у оквиру Светосавске академије одржане у амфитеатру Факултета.

На Православном богословском факултету, 11. јануара 2007. године, магистрирала је **Невенка Пјевач** одбранивши рад на тему: „**Богочовечанска просвета по оцу Јустину Поповићу**“. Ментор је био митрополит црногорско-приморски Амфилохије, а у комисији су још били проф. др Драгомир Сандо и проф. др Љубивоје Стојановић. Такође, 1. новембра 2007. године, у великом амфитеатру Православног богословског факултета у Београду, пред трочланом комисијом коју су чинили Његово Преосвештенство епископ бачки проф. др Иринеј Буловић, проф. др Зоран Крстић и проф. др Ненад Милошевић (ментор), асистент **Србољуб Убипариповић** је успешно одбранио магистарску тезу под називом „**Литургијско богословље Посланице Јеврејима**“. У присуству својих колега и заинтересованих студената, Србољуб Убипариповић је, према мишљењу комисије, приказао познавање како литургичких тако и библијских дисциплина, које је на интегралан начин успео да споји у свом раду и тако избегне крајност богословског редуccionизма и строге специјализације. У складу са тиме био је и коментар председника комисије, епископа Иринеја, да је дар богословља

један и целовит, а не подељен на дисциплине те да овај рад представља сведочанство те истине. Допринос магистарске тезе богословској науци је посебно назначен, при чему је ментор, проф. др Ненад Милошевић, као посебан квалитет рада навео велики број светоотачких дела који је коришћен, како у оригиналу, тако и у преводима.

Поводом осамдесете годишњице *Богословља* и изласка новог броја, одржана је свечана промоција у амфитеатру Православног богословског факултета Универзитета у Београду на празник Света Три Јерарха. Окупљенима се најпре обратио проф. др Богољуб Шијаковић који је истакао да нема много часописа на академском нивоу који би могли да се похвале оваквом годишњицом. Такође је указао на тешкоће које су ометале издавање часописа поготово у периоду после 1941. године. Затим је срдачну добродошлицу свим присутнима упутио епископ бачки Иринеј, декан Православног богословског факултета, који је нагласио да је ово скуп не само у част годишњице Богословља, већ и на молитвени спомен на све претходне Уреднике, чланове редакције и све остале трудбенике који су учествовали у издавању Богословља. Епископ бачки Иринеј је пренео поздраве разних личности и институција које у својим писмима указују на велики значај часописа Богословље на целу Српску Православну Цркву. Такође је писмом јубилеј честитао и Министар просвете и спорта Слободан Вуксановић. Потом је све присутне, у име једног од бројних претходних уредника, поздравио проф. др Димитрије Калезић начинивши ретроспективу часописа представљајући различите ситуације са којима се сусретао док је био уредник. Проф. др Петар Јевремовић је нагласио да је временски оквир часописа Богословље могуће одредити и измерити, али да се траг и значај који је овај часопис оставио на српско богословствовање не може измерити. Професор Јевремовић је изразио и уверење да ће се часопис још расцветати услед потребе за пуним хришћанским просветитељством. Дугогодишњи члан Уредништва мр Богдан Лубардић нагласио је значај јубилеја истакавши да само Летопис Матице српске и Гласник СПЦ могу да се похвале већим јубилејима. Мр Богдан Лубардић је још истакао да је Богословље као часопис Цркве – којој је глава Христос – такође носио ране. Није то само символ трајања теологије, већ је време сведочења и благодаћење српског језика. Главни и одговорни уредник епископ западноамерички Максим захвалио се свима присутнима који су увеличали ову прославу, а посебно се захвалио свим сарадницима и члановима редакције који су допринели изласку новог броја Богословља. Епископ западноамерички Максим, уредник Богословља, том приликом је представио стремљења да се следећи број дотакне питања богословствовања у додиру са другим наукама. На крају се проф. др Богољуб Шијаковић захвалио и свим историчарима на сарадњи у оквиру заједничких тема поводом изласка Српске теологије у XX веку, а потом је позвао

хор Православног богословског факултета да прославу украсе песмама завршно са прославном песмом Богородици.

На Православном богословском факултету Универзитета у Београду настављена је традиција да предавања држе и гостујући професори.

30. јануара 2007. године гост Православног богословског факултета Универзитета у Београду био је **Кардинал Томаш Шпидлик** (Рим) који је тога дана у великом амфитеатру одржао предавање на тему „Ка хришћанској европској синтези“ намењено искључиво наставницима и студентима Богословског факултета и београдском свештенству.

21. марта 2007. године Православни богословски факултет посетило је 27 доктораната политичких наука лондонског универзитета The London School of Economics and Political Science (LSE). Током двочасовног разговора са продеканима ПБФ др Владаном Перишићем и др Богољубом Шијаковићем докторанти су показали изузетно интересовање за дијалог о људским и верским правима у бившој Југославији, као и историјској улози Српске православне цркве. Скупу се обратио и декан Факултета политичких наука (ФПН) Универзитета у Београду др Милан Подунавац, а од стране ПБФ били су присутни и др Ненад Милошевић, мр Богдан Лубардић, г. Србољуб Убипариповић, г. Петар В. Шеровић и г. Александар Раковић. Докторанти, иначе чланови LSE Grimshaw International Relations Club, били су гости ФПН. 23. марта ће посетити Жичу и Студеницу, а сутрадан српску енклаву у околини Приштине. LSE је основан 1895. године. Дао је 14 нобеловаца и 34 председника и премијера држава. Чак 28 бивших студената и сарадника LSE тренутно су посланици у британском Доњем дому, а 42 су чланови Горњег дома британског парламента. Након Оксфорда и Харварда, LSE је рангиран као трећи по значају светски универзитет друштвених наука. Библиотека LSE је највећа светска библиотека друштвених наука.

23. марта 2007. године професори Папског латеранског универзитета у Риму др **Марио Сензи (Mario Sensi)** и др **Лубомир Зак (Lubomir Zak)** одржали су предавања на Православном богословском факултету. Професор Историје Цркве Сензи одржао је предавање на тему: „*Поклоничко њу-тловање кроз историју хришћанства и живој цркве: актуелност и нови историографски развојни шокови*“, а професор Теологије источних цркава Зак дао је предавање на тему: „*Важност Другој Ватиканској сабора за католичку теологију: правци и усмерења*“.

Редовни професор Историје Цркве на поменутом реномираном римском католичком универзитету, др Марио Сензи, говорио је на тему „Ходочашће у историји хришћанства и у животу Цркве: актуелност и нови историографски закључци“. Предавач је, најпре, пренео поздраве декана свог Богословског факултета, проф. Ренца Ђерардија и ректора Латеранског уни-

верзитета, епископа проф. Рина Физикеле, декану, професорима и студентима нашег факултета. У свом предавању, пак, проф. Сензи је анализирао концепт ходочашћа у историјском, богословском, пастирском и канонском изразу Римокатоличке Цркве, а затим закључио да је „међусобно добро познавање духовних карактеристика и специфичности источног и западног хришћанства предуслов квалитетном сагледавању догматских разлика, које, још увек, стоје као препреке жељеном јединству свих хришћана“.

Млади римокатолички богослов словачког порекла, професор историје теологије, Љубомир Жак, одржао је предавање на тему: „Важност Другог ватиканског концила за католичку теологију: анализа и перспективе у светлости дијалога са православљем“. У свом изузетном предавању, врсни познавалац мисли и дела Павла Евдокимова, др Жак је разматрао важност централног догађаја римокатолицизма у 20. веку, за хришћанско богословље, првенствено са епистемолошке тачке гледишта. Држећи се екуменске подлоге разраде теме, предавач је у уводу подсетио на пуну зависност православне теологије од римокатоличке, која је трајала све до половине прошлог века, али и на каснији позитиван утицај православне богословске мисли, оличене у неопатристичкој синтези, на римокатоличку свест, која се пројављује почев од Другог концила па све до данашњих дана. Централни део лекције уваженог професора посвећен је односу теологије и философије на Западу и закључцима који произлазе, а директно се тичу места богословља у веку који је пред нама.

Оба предавања пропраћена су огромним интересовањем студената, који су гостима – предавачима поставили велики број врло конструктивних питања.

24. марта 2007. године, у амфитеатру Православног богословског факултета у Београду, представљена је књига *„Основи социјалне концепције Руске православне Цркве“*.

Декан факултета, епископ др Иринеј Буловић, отворио је промоцију уводним поздравом, наводећи да се она временски уклапа у велико освећење руског храма Св. Тројице на Ташмајдану, које је заказано за следећи дан. Декан је том приликом посебно поздравио уваженог учесника на трибини, Његово Високопреосвештенство митрополита Смоленског и Калињинградског Кирила, и захвалио се Министарству вера које је финансијски покровитељ штампања књиге „Основи социјалне концепције Руске православне Цркве“, у издању издавачке куће Беседа. Епископ Иринеј је потом прочитао своју уводну реч, објављену у поменутој књизи, у којој је образложио смисао социјалне доктрине Цркве као неутуђивом и саставном делу њене Евхаристије. Као посебно важну је нагласио чињеницу да се овај зборник појављује недуго после сличног зборника на српском језику који покрива

римокатоличко социјално учење, што отвара простор за плодотворан дијалог и вишедеценијски рад на социјалним питањима. С тим у вези, епископ Иринеј је истакао нужност хватања у коштац са конкретним изазовима нашег времена, на начин који је примерен Цркви, оповргавајући изолационистичке ставове који се понекад чују.

Протојереј др Зоран Крстић, професор хришћанске социологије и канонског права на Православном богословском факултету, је питања која су наведена у књизи назвао најбитнијим за решавање у плуралистичком и постмодерном друштву. Основна претпоставка проучавања ове проблематике је непрестано праћење савремене стварности и њених феномена, због турбулентне динамике промена која јој је иманента. Међутим, по речима професора Крстића, постоје и непроменљиве поставке, а једна од таквих за Цркву је служење као призвање у свету, где Црква не сме бити изолована од друштвених токова. Друга поставка коју је професор Крстић навео је начело сарадње и дијалога, с обзиром да Црква ступа у дијалог са државом и ако она није хришћанска по свом одређењу и усмерењу, као што је то у давна времена био случај са хришћанским империјама. Професор је у контексту конкретних проблема данашњице, попут биоетичких и еколошких, навео потезу Цркве за сарадњом са научницима из различитих области, што подразумева дијалог који не поставља услове за преобраћење у Православље ради заједничке борбе против зла у друштву. Потом се митрополит Кирил захвалио свима који су учествовали у превођењу овог издања на српски језик. На почетку свог излагања, митрополит Кирил је направио историјски екскурс, почевши од времена Петра Великог, наводећи да је тада Црква била у подређеном положају у руском друштву и да није могла да одговара на друштвена питања, о којима је у име Цркве говорио цар, што је била парадигма и 18. и 19. века такође. За време револуције је, према његовом излагању, Црква била готово уништена, да би после краха СССР-а, на дан Преображења Господњег, Црква после скоро 300 година дошла у могућност да уђе у дијалог са друштвом. Управо је први изазов био како одговорити на питање шта се десило тог дана када је пао СССР? Требало је, према речима митрополита Кирила, донети фундаменталне принципе о односу Цркве и државе, у тренутку када се од Цркве захтевао конкретан одговор на политичке изазове и убрзо је постало јасно да Црква мора себе поставити изнад политике и не сме се сврставати ни у један политички табор. Иако је било искушења да се поступи другачије, Црква у Русији је ипак поступила према Предању. Митрополит се потом осврнуо на 1993. годину, када се земља наша на ивици грађанског рата и када је Црква била та која је супротстављеним снагама предложила дијалог. У потоњим годинама, народ је од Цркве захтевао одговоре на многа друштвена питања и на њих добијао различите одговоре, па је постало јасно да је потребан један заједнички приступ.

Тако је 1994. године донета одлука за стварање једног таквог документа. У процесу његове израде било је тешкоћа које су превазиђене доследним држањем принципа из Светог Писма и светиотачког Предања. Конкретни проблеми, попут устројства државе и њене природе решавани су истраживањем Светог Писма. Митрополит је посебно указао на проблеме односа етике и људских права, међународних односа и глобализације, закључивши своје излагање са конкретним проблемом суверенитета у питању Косова и Метохије. Скуп су пратили гости из Римокатоличке цркве, Исламске верске заједнице, амбасадор Руске Федерације, министар вера Србије, представници медија, студенти и професори ПБФ.

Током вишедневне посете Православном богословском факултету у Београду, професор догматике на Екуменском институту “Свети Бернардино” у Венецији, фрањевац, *gp Роберџо Ђиралдо*, одржао је у амфитеатру нашег факултета два изузетно надахнута и подстицајна предавања из области упоредне еклисиологије.

24. априла 2007. године, професор Ђиралдо обратио се присутним професорима и студентима наше високошколске установе, говорећи на тему: *Еклисиологија заједнице и локална Црква у католској еклисиологији*. Уважени предавач је аргументовано и критички приступио основним еклисиолошким одредбама Другог ватиканског концила, тражећи и успешно идентификујући елементе великог повратка римокатоличке теологије концепту еклисиологије заједнице и новој платформи разумевања односа локалне и универзалне Цркве. Анализом саборске и пост-концилске богословске рефлексије на плану римокатоличке, али и екуменске теологије, предавач закључује: “Локална и универзална димензија Цркве јесу два њена битна својства, која не могу да постоје једно без другог. Почев од Педесетнице, Црква служи Евхаристију као једна, света, католичанска и апостолска Црква. Локалност и универзалност нису два начина постојања који се реципрочно елиминишу, него су два модуса остваривања и деловања једине Цркве Божије, која се пројављује као локална и универзална. Тако се истовремено прожима све и сва: локално се отвара универзалном, које, са своје стране, претпоставља локално.

Разлике (на екуменском плану) се, очигледно, не тичу толико природе локалне Цркве, колико, пак, улоге епископа(та) у Цркви, уопште. За католике, баш као и за православне и англиканце, улога епископа је суштинска за постојање и устројство локалне Цркве”.

25. априла 2007. године, у вечерњим часовима, слушали смо друго, у позитивном смислу речи веома провокативно предавање професора Ђиралда, на тему: Догматска власт у Цркви и устројство заједнице. Историјском и богословски прецизном анализом, цењени предавач је представио слуша-

оцима принципе на којима хришћани базирају концепт власти у Цркви, не заоблазећи ни питање ауторитета римског епископа. Професор Ђиралдо је подвукао чињеницу троструког ограничења “незаблудивосту папе”, да би своја разматрања закључио на следећи начин: “Под претпоставком да се не ради о апсолутној, индивидуалној нити издвојеној (сепаратној) непогрешивости, може се прећи на испитивање могућности да се такав принцип допусти и у реформским (и другим хришћанским) Црквама. Овде треба напоменути да би било јако корисно подвући да се на принцип незаблудивости не треба позивати, осим у изузетним ситуацијама. Зато се у многим екуменским документима (као и у овоме из Домбса, који смо разматрали), може прочитати став: „Надамо се да ће Католичка Црква ускоро моћи да започне процес преформулације догме о папској незаблудивости, тиме што ће тај догмат бити директно уврштен у еклесиологију заједнице. Та преформулација би се могла остварити у контексту једног евентуалног сабора, који би делегатима других Цркава омогућио да одиграју заиста важну улогу, која само од њих зависи”. Изузетна активност студената који су пратили ова два предавања потврђују општи став да се ради о актуелним темама од којих зависи успех нашег одговора на призив Господа Христа да сви који Га чекају “једно буду” већ сада, да би свет поверовао да смо Његови верни следбеници и причасници живота у Његовом Телу, које је Црква.

5. јуна 2007. године, на Православном богословском факултету у Београду, одржан је студентски симпозион под називом *Бојословље свейих ѿајни*. Учесници симпозиона су били студенти прве генерације мастер студија, који су наступили са својим радовима из области литургијског богословља. Симпозион је отворио декан Факултета, епископ бачки **проф. др Иринеј Буловић**, који је изразио своје задовољство због иницијативе за одржавање таквог симпозиона. Декан је посебно нагласио да је неговање богословског дијалога веома битно те да исти понекад недостаје, због чега се јављају разни неспоразуми. Посебно је нагласио да је ово вероватно први богословски симпозион те врсте на овим просторима и предложио реактивацију некадашњих богословских разговора студената Факултета. На крају свог уводног излагања, епископ Иринеј је пожелео успешан рад свим учесницима скупа и упутио им благослов. Симпозион је био подељен у три сесије. Првом је председавао протојереј **мр Владимир Вукашиновић**, другом ђакон **мр Драган Ашковић** а трећом сесијом **мр Драган Каран**. Први излагач на скупу био је **Лео Малешевих**, са темом *Теологија свейих ѿајни*. Следећи излагач био је **Ратко Голубих**, са темом *Свейта ѿајна Цркве*. Последњи излагач у првој сесији био је **Радослав Мијатових**, чије је излагање имало наслов *Анамнезни карактер Анафоре*. После завршетка прве сесије уследила је плодна дебата, у којој се расправљало зашто је уведено учење о седам светих тајни (говорећи како о нумеролошком тако и о сим-

воличком схватању броја седам, као и о стремљењима на Западу када је та пракса уведена), о пракси помена покојника на Великом Входу (која је, по речима учесника, вероватно дошла због пасивизирања лаоса и тихог читања молитава, а можда и под утицајем пијетизма), о методолошкој доследности када је у питању коришћење богословских извора различитих временских и просторних карактеристика. Учешће у расправи је узео и декан Факултета.

Другу сесију је својим излагањем под називом *Светиша ѿајна освећења храма и антиминса* отворила **Милица Сенћански**, која је размотрила питање шта је то што неки храм чини домом Господњим. У централном делу излагања Сенћански је навела да је први помен антиминса забележен у 8. веку, наводећи и првобитне облике освећења храма, елементе, чин освећења итд. **Саша Тошановић** је био следећи излагач са темом *Светиша ѿајна желеосвећења*. Последњи учесник друге сесије био је **Велибор Крагић**, са темом *Светишајинско бојословље у катихезама Кирила Јерусалимској*. Расправа која је уследила је била веома плодна и односила се највећим делом на катихетска питања, мада је било и дискусије по питању антиминса и тајне желеосвећења. Наведен је пример Новог Сада у коме постоји обавезна предкрштењска катихеза која траје неколико месеци, а по питању савремене катихезе стало се на становишту да биће Цркве треба да изнедри нова решења, а не декрети. Такође је подвучено да су катихезе пре свега светотажински процес. Говорило се и о односу антиминса и свете трапезе, питању савршавања желеосвећења данас итд.

Трећу сесију је отворио **Зоран Росић** излагањем под називом *Светиша ѿајна брака*. Последњи излагач на симпозиону је био **Горан Ковачевић** који је говорио на тему *Светиша ѿајна анјелској образа*. У финалној расправи је говорено о значењу свадбе у Кани Галилејској, певању тропара на венчању, о чињеници да су најлепше беседе о браку изговорили монаси (свети Јован Златоуст) а најлепше беседе о монашту брачници (свети Григорије Ниски), питању односа грађанског и црквеног брака итд.

Завршну реч је дао асистент на катедри за литургику, **Србољуб Уби-париновић**, који се захвалио учесницима и оценио да је квалитет излагања био на завидном нивоу и позвао студенте да и даље наставе са овом праксом.

18. октобра 2007. године, у великом амфитеатру Православног богословског факултета у Београду професор Литургије са хришћанском археологијом и црквеном уметношћу на Богословском факултету Светог Саве у Либертивилу (Libertyville, Illinois – САД) протојереј-ставрофор др Недељко Гргуревић одржао је предавање на тему: „Православни богослужбени мозаик на простору Северне Америке“. Пре почетка предавања, професора најпре је представио професор Литургије Богословског факултета у Бео-

граду др Ненад Милошевић. Потом се асистент на Катедри за литургику Србољуб Убипариповић осврнуо на кључне моменте из биографије професора Гргуревића и у наставку је промовисао његове две књиге које се користе као литература у оквиру редовних студија из литургике на Богословском факултету у Београду: *Увод у Православну литургику*, друго исправљено и допуњено издање, Фоча-Либертивил 2006; и *Евхаристија као жртва – Литургијско бојословље*, Србиње-Либертивил 2004. После тога, професор протојереј-ставрофор др Драган Протић – некадашњи ученик професора Гргуревића – бираним речима је говорио о педагошком раду свога професора. Напослетку, професор Гргуревић одржао је концизно и занимљиво предавање у коме је на првом месту изложио историјат развоја богослужења и литургичко-богословске науке Православне Цркве, а потом се задржао на опису хришћанског богослужења на простору северноамеричког континента. Боравећи више деценија у САД-у он је истакао да је своје богословско знање и искуство надградио на делима и примерима о. Александра Шмемена, о. Јована Мајендорфа и о. Георгија Флоровског.

25. октобра 2007. године, са благословом Светог Архијерејског Синода Српске Православне Цркве, Његове Светости Патријарха српског Г. Павла и Свјетјешег Патријарха московског и целе Русије Г. Алексеја II, на Православном богословском факултету Универзитета у Београду представљено је капитално издање Московске Патријаршије – Православна енциклопедија. Пре самог представљања служено је вечерње богослужење у коме је учествовао Архиепископ веријски Г. Јевгеније, у присуству архијереја Српске Православне Цркве: митрополита црногорско-приморског Амфилохија, епископа: Зворничко-тузланског Василија, Жичког Хрисостома, Бачког Иринеја, Бихаћко-петровачког Хрисостома и Шумадијског Јована. После вечерње службе сви окупљени су из цркве прешли у амфитеатар, где је уследило представљање Православне енциклопедије, у присуству г. Војислава Коштунице, Председника Владе Републике Србије; г. Слободана Самарцића, Министра за Косово и Метохију; г. Алексејева, амбасадора Руске Федерације у Србији; г. Еуђенија Збарбара, Апостолског Нунција у Београду; академика Владете Јеротића и Матије Бећковића; протојереја-ставрофора Сава Јовића, генералног секретара Светог Архијерејског Синода Српске Православне Цркве; протојереја-ставрофора др Драгана Протића, ректора Богословије Светог Саве у Београду, професора Православног богословског факултета, студената и многобројних гостију.

На самом почетку је Високопреосвећени митрополит црногорско-приморски Амфилохије, у име Његове Светости Патријарха српског Г. Павла, говорио о значају Православне енциклопедије, не само на богословском пољу, већ и на културолошком и социјалном. Митрополит је поздравио овај пројекат који је, према његовим речима, наставак Православне енциклопе-

дије Јеладске Цркве, која је започета половином XX века, али и наставак труда на овом капиталном делу Руске Православне Цркве која је још почетком XX века идеју о Православној енциклопедији покушала да реализује али је тај труд прекинула большевичка револуција. Митрополит је нагласио да су српске и руске везе јаке и укорене не само етнички, већ и историјски и верски. Два народа, српски и руски, одувек су живели у братској љубави, што је и доказ да је Руска Патријаршија у овај пројекат укључила и српске богослове, посебно Блажене Памјати академика Епископа Саву (Вуковића), затим многе друге српске богослове и истпрличаре уметности. Високопреосвећени митрополит Амфилохије је посебну захвалност одао Свјетјешем Патријарху московском и целе Русије Г. Алексију II због правичног и хришћанског, недавног, сведочења у Савету Европе о косовско-метохијској трагедији – не само српског народа већ целе Европе. На крају, митрополит Амфилохије је посебно истакао значај што се енциклопедија представља на Православном богословском факултету Универзитета у Београду и поздравио Декана, професоре и студенте. Затим се Архиепископ веријски Г. Јевгеније, ректор Московских духовних академија и семинарија, захвалио Светом Синоду Српске Православне Цркве и Православном богословском факултету Универзитета у Београду на гостопримству. Прво је Архиепископ говорио о везама српског и руског народа, са посебним нагласком на догађаје са почетка XX века и доласка многих Руса у Србију. Затим је укратко упознао присутне са самим пројектом енциклопедије, да би на крају прочитао писмо Његове Светости Патријарха московског и све Русије Г. Алексија II.

Преосвећени епископ бачки Иринеј, декан Православног богословског факултета у Београду је на почетку беседе, као домаћин, поздравио госте и све присутне. Затим је Преосвећени подсетио на претходна издања Православне Енциклопедије, која су излазила у Русији почетком прошлог века, али су прекинута револуцијом и доласком комуниста на власт у Русији. Преосвећени Владика је подсетио да је на објављивању Православне Енциклопедије, под покровитељством најважнијих руских институција, радило 150 најеминентнијих руских научника из свих области – религије, науке, културе и уметности; као и преко 1.000 стручњака из поменутих области из целог православног света. На крају надахнуте беседе, Преосвећени Владика је пожелео да у здрављу доживимо и дочекамо излазак и последњег тома Православне Енциклопедије

Уследила је церемонија додељивања грамата Свјетјешег Патријарха московског и целе Русије Г. Алексија II српским Институцијама (САНУ, Византолошком институту, Музиколошком институту, ...) и ауторима одредница у Православној енциклопедији, а Архиепископ Јевгеније је даривао комплетом, до сада објављених књига, Православне енциклопедије,

Свети Синод Српске Православне Цркве, Православни богословски факултет Универзитета у Београду, Народну библиотеку Србије и Српску Академију Наука и Уметности. А. Алексејев, амбасадор Руске Федерације у Београду, прочитао је писмо Сергеја Лаврова, министра иностраних послова Руске Федерације поводом представљања Православне енциклопедије у Београду. Затим је говорио С. Л. Кравец, руководилац Црквено-научног центра Православна енциклопедија. Модератор на овом скупу био је Горан Раденковић, проф. Богословије Светог Саве, а преводилац Ксенија Кончаревић, проф. Руског језика на Православном богословском факултету Универзитета у Београду. После промоције је уприличен коктел у просторијама деканата Православног богословског факултета, а Преосвећени Владика бачки Г. Иринеј је, том приликом, уручио поклоне Архиепископу Г. Јевгенију и осталим гостима из Русије.

Евхаристијски симпосион на Богословском факултету

4. новембра 2007. године, у факултетском параклису Светога Јована Богослова служена је торжествена литургија на којој је началствовао Високопреосвештени митрополит Црногорско-приморски Амфилохије уз саслужење Његовог Преосвештенства епископа Атанасија (Јевтића), професора нашег Факултета, као и више свештенослужитеља, а уз учешће великог броја студената и верног народа. У литургијској беседи епископ Атанасије је после прочитаног еванђелског одељка произнео беседу. Литургији су такође присуствовали и учесници конференције која се одржавала у организацији међународне фондације „Конрад Аденауер (Konrad-Adenauer-Stiftung)“. После Литургије, у трпезарији факултета је за све присутне приређено послужење.

Истога дана, пошто је одслужено вечерње богослужење, у великом амфитетару Богословског факултета одржан је мали симпосион у част 1600-ице од упокојења светог Јована Златоустог, великог богослова и јерарха Цркве Христове. Симпосиону је присуствовао велики број свештенослужитеља Архиепископије Београдско-карловачке. На самом почетку, све присутне је поздравио декан факултета, Преосвештени епископ бачки г. Иринеј. Потом је митрополит Амфилохије говорио о пастирској служби светог Јована Златоустог и кратко представио богословско дело светог Јована Златоустог „Шест књига о свештенству“, које је изашло у издању Издавачког фонда Архиепископије Београдско-карловачке. О богословском учењу светог Јована говорио је Епископ Атанасије (Јевтић), умировљени захумскохерцеговачки. У другом делу симпосиона, сва тројица архијереја су иницирали врло конструктиван и надахнут дијалог везано за актуелне пастирске изазове.